

[Ebba Strange]

Og så er der hele spørgsmålet om adgangen til Danmark. Vi er fra SF's side naturligvis kolossalt interesserede i, hvad der sker med de drøftelser, der finder sted i Europa. Vi har altid været tilhængere af, at man i de vesteuropæiske lande skulle finde frem til fælles regler om førsteasyllandsproblemet og asylgrundlaget. Så længe det er det, det handler om, synes vi også, det er udmærket, at man drøfter det. Men to ting skal jeg sige til det:

For det første, at jeg kraftigt vil opfordre justitsministeren til at arbejde for i EF, at en aftale også kommer til at omfatte de nordiske lande og de lande, der er uden for EF. Jeg synes, det er kolossalt vigtigt, at vi bevarer samarbejdet med de nordiske lande på dette område.

For det andet, at Danmark jo har givet det dårligst tænkelige eksempel til de øvrige europæiske lande med den stramning, der skete i 1986, og med, at man fra Justitsministeriets side den 1. januar 1989 indførte reglen om at give bøder til luftfartsselskaberne, det dårligst tænkelige eksempel. Derfor er der hos SF en berettiget frygt for, at det, man kunne finde frem til i EF, var noget, der ville skabe et Fort Europa med kraftige mure mod den øvrige verden: Vi er os selv nok; vi lukker vores grænser for alle, der kommer udefra og prøver at komme ind i Danmark.

Og det vil ikke være en opfyldelse af den konvention fra 1951, som ligger til grund for dansk og vesteuropæisk flygtningepolitik. Den konvention siger nemlig, at et menneske, der føler sig forfulgt, har ret til at søge asyl. Den siger selvfølgelig ikke, at han har krav på at få det, det skal undersøges, og det undersøges i de forskellige fora. Danmark har en af de bedste undersøgelsesmetoder, mener jeg, et af de nåleøjer, det er sværest at komme igennem.

Derfor skal jeg også benytte lejligheden til, så kraftigt jeg kan, at tage afstand fra begrebet bekvemmelighedsflygtning, fordi det er et skrap nåleøje, man skal igennem i Danmark for at blive anerkendt som flygtning. Det er også i orden.

Men retten til at søge asyl, når man føler sig forfulgt, har folk ifølge konventionen, og den er man ved at forhindre folk i at kunne opfylde i Danmark i og med, at de ikke kan komme ind og søge asyl. Der kommer så alligevel nogle, fordi vi heldigvis har en regel om, at de ikke må sendes tilbage til det land, de er flygtet fra.

Jeg har endnu et spørgsmål til justitsministeren: Når justitsministeren nævner, hvor mange spontane asylansøgere der er kommet hertil i de senere år, så forstår jeg på de oversigter, vi løbende får i Folketingets Retsudvalg, at tallet omfatter de mennesker, der kommer i kraft af familiesammenføringstilladelse. Hvornår er det blevet almindeligt at sætte lighedstegn mellem folk, der får opfyldt deres lovmæssige ret til familiesammenføring, og spontanflygtninge, der kommer ind og søger om asyl? Sådan har jeg forstået statistikkerne, og derfor spørger jeg.

Til sidst kan jeg ikke lade være med at kommentere noget af det, som har været debatteret både i Retsudvalget og i offentligheden på det seneste, nemlig hvor svært det er for meget nære slægtninge at få visum til at besøge deres herboende børn, børnebørn og søskende. Jeg synes ikke, det klæder Danmark, at en bedstemor ikke kan komme og hjælpe ved sit barnebarns fødsel. Jeg synes ikke, det klæder Danmark, at vi er så restriktive, og vi er det typisk over for lande, hvor vi møder den største gæstfrihed, når vi gerne vil besøge dem.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.53

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Bjørn Elmquist (V):

Få enkeltmemner inden for vores lovgivning har vel påkaldt større offentlig opmærksomhed op gennem 1980'erne end den danske udlændingelov. Da den i starten af det sidste årti blev vedtaget her i Folketinget med et meget stort flertal, var det største debatpunkt både under selve vedtagelsen og under forarbejdet spørgsmålet om, hvordan myndighederne i Danmark skulle behandle kriminelle, her fastboende udlændinge. Spørgsmålet var, om de i alle tilfælde skulle udvises i forbindelse med domfældelse eller det skulle afhænge af, hvor alvorlig kriminalitet der var tale om.

Men få år efter at loven var trådt i kraft den 1. oktober 1983, blev det udlændingelovens be-